

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 606/2021
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Маја Ружић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Весна Плавшић, адвокат из ..., ради издржавања супружника, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 387/20 од 15.10.2020. године, у седници одржаној 24.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 387/20 од 15.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П2 163/2018 од 07.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиле месечно плаћа износ од 18.000,00 динара почев од 23.12.2015. године, па убудуће, у периоду од пет година или док се одлука суда не измени или не укине и то до 05. у месецу за текући месец на руке тужиле, с тим што је дужан да заостале, а неплаћене рате исплати одједном, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 124.500,00 динара, док се преко овог износа, па до траженог износа од 193.500,00 динара, захтев туженог за накнаду трошкова поступка одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 387/20 од 15.10.2020. године, жалба тужиле је одбијена, првостепена пресуда потврђена и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од 1985. године до 2016. године када је брак разведен, али је фактички заједница живота парничних странака прекинута 2014. године, када је тужени засновао нову ванбрачну заједницу. Тужиља има ... годину, тужени ... година. Парничне странке из брака имају два пунолетна сина, а у току трајања брака стекли су две куће, једну површине 100 м² и другу површине 140 м² које се налазе у истом дворишту. Тужени је уписан као власник куће у катастру од 140 м², у којој је тужиља остала да живи са млађим сином који је на школовању. Другу кућу тужени је превео на другог сина, који у њој живи са породицом. Тужени живи у изнајмљеном стану за који плаћа месечну закупнину од 120 евра и дажбине које у просеку месечно износе око 50 евра. Такође, тужени је сувласник једног стана од 50 м² у ... са сувласничким уделом $\frac{1}{2}$ дела, а друга половина је у својини његовог колеге. Они овај стан издају уз месечну закупнину од 80 евра од чега туженом припада износ од 40 евра. Поред тога, тужени је власник земље и старе куће коју је наследио од оца и која представља његову посебну имовину, а од те земље не остварује никакве приходе. Такође, тужени и даље плаћа све режијске трошкове за кућу у којој тужиља живи са сином да би избегао вођење извршних поступака за неплаћене комуналне услуге. Тужиља је била власник стана површине 65 м² у ... који је представљао њену посебну имовину и она је тај стан уступила старијем сину да га бесплатно користи као ..., да би уговором о поклону 2019. године тужиља поклонила предметни стан синовима сваком по $\frac{1}{2}$ дела. Тужиља није запослена и последњи пут је била у радном односу 2006. године, радила је у ... и држала је ..., а по занимању је Тужиља има одређене здравствене проблеме у смислу дегенеративних промена на вратном и крсном делу кичме, као и болове због тога у рукама и ногама, трњење и повремене вртоглавице, али наведени здравствени проблеми је не спречавају да ради послове ... што је она по занимању. Тужени је запослен као ... у ... у ... где остварује месечну зараду од око 40.000,00 динара месечно, поред тога и приватно сарађује са ... и израђује ..., а помаже финансијски и сину који се још увек налази на школовању, има повишен шећер и крвни притисак и пати од болести срца.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, нижестепени судови су закључили да би одређивање обавезе издржавања тужиље на терет туженог за њега представљало очигледну неправду. Тужиља, иако има одређених здравствених проблема, није радно неспособна, те може да обавља послове који су у складу са њеном стручном спремом и да се радно ангажује. Нижестепени судови су закључили да је тужиља самовољно себе лишила извора прихода тиме што је својим синовима поклонила стан у ... који је представљао њену посебну имовину и који је могла да издаје као пословни или стамбени простор, чиме би остварила и знатни извор прихода којим би могла да подмирује велики део својих потреба. Такође, судови су имали у виду и да тужени, иако нема обавезу, свакако доприноси издржавању тужиље тиме што плаћа све режијске трошкове за кућу у којој живе она и њихов син, као и то што је након престанка заједнице живота напустио домаћинство, изнајмио стан, док је тужиља

остала да живи у кући у којој су до тада живели заједно, и да из ових разлога тужиља нема додатне трошкове закупа стана које има тужени. Како тужиља није неспособна за рад, усвајање захтева за њено издржавање би представљало очигледну неправду за туженог као потенцијалног даваоца издржавања с обзиром на његове имовинске и опште животне прилике, те су нижестепени судови одбили захтев тужиље у смислу одредбе члана 151. Породичног закона.

По оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови закључили да у конкретном случају нису испуњени кумулативно постављени услови из члана 151. став 1. Породичног закона за утврђивање обавезе туженог да доприноси издржавању тужиље.

Одредбом члана 151. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05), прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника сразмерно његовим могућностима. Ставом 3. тог члана прописано је да нема право на издржавање супружник ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за другог супружника.

У погледу навода о испуњености услова предвиђених у члану 151. Породичног закона ревизија није основана, јер поред услова да супружник нема довољно средстава за издржавање, захтева се и да је неспособан за рад или да је незапослен. Тужиља током поступка није доказала да је услед болести, инвалидности или старости неспособна да својим радом оствари средства за своје издржавање, па је као радно способна особа у могућности да обавља послове свог занимања, ради стицања средстава за задовољене сопствених животних потреба.

У конкретном случају нису испуњени кумулативно постављени услови из члана 151. став 1. Породичног закона за утврђење обавезе туженог да доприноси издржавању тужиље, па су неосновани наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Такође, супротно наводима ревизије, досуђивање издржавања тужиљи представљало би неправду за туженог који и поред тога што не мора да учествује у издржавању тужиље то ипак чини на начин да плаћа све режијске трошкове за кућу у којој тужиља живи са њиховим сином који је на школовању, као и да се он иселио из домаћинства и изнајмио стан. При томе, пасиван однос тужиље у погледу стицања средстава за сопствено издржавање, (радним неангажовањем), искључује њено право на издржавање од стране туженог који од тренутних примања задовољава своје потребе и намирује трошкове одржавања домаћинства тужиље. Из ових разлога по мишљењу овог суда обавезивање туженог да издржава тужиљу представљало би очигледну неправду за њега.

Како се наводима ревизије тужиље не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то је Врховни касациони суд применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Тужиља није успела у поступку по ревизији, па је одбијен њен захтев за накнаду ових трошкова и применом одредбе члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић